

## Motion till riksdagen 2010/11:U218

av **Fredrick Federley (C)**

# Nato

## Förslag till riksdagsbeslut

Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anføres i motionen om att skyndsamt analysera ett svenskt medlemskap i Nato.

## Motivering

Det råder bred enighet i Sveriges riksdag om att vårt land inte kommer att förhålla sig passivt om en katastrof eller ett angrepp skulle drabba ett annat medlemsland i Europeiska unionen eller ett annat nordiskt land. I detta ligger också en förväntan om att dessa länder kommer att agera på samma sätt om Sverige skulle drabbas. Grundsynen i detta är i stort densamma som finns inskriven i Natofördraget, vilket flertalet av EU:s medlemsländer undertecknat.

Trots detta frågar sig många stater idag om Nato följer de tre musketörernas devis, ”en för alla, alla för en”, eller om Nato utvecklats till något annat än vad det var på 50-talet. På den tiden var USA garanten inom Nato och satte gränserna för organisationens agerande. Det var en av anledningarna till att Nato inte gjorde några hjälpaktioner i Ungern 1956 eller i Tjeckoslovakien 1968.

I och med murens fall 1989 förändrades världen. Säkerhetsstrukturerna föll och en ny organisation kom till, OSSE, som har drag av FN:s uppbyggnad. I exempelvis Georgien har OSSE medverkat via militära observatörer för att kontrollera att inga militära aktioner sker. Samtidigt bör man vara medveten om att en av orsakerna till Rysslands agerande är Georgiens tänkta medlemskap i Nato.

Många av de gamla öststaterna, exempelvis Estland, Lettland och Litauen, sökte snabbt medlemskap i Nato för att trygga landet mot ryska övergrepp. Vi kan konstatera att Nato utöver denna historiskt symboliska åtgärd idag utför många internationella insatser i syfte att motverka terror och andra övergrepp

**Fel! Okänt namn på**

mot civilbefolkningen. Exempel på sådana aktioner är insatserna i Afghanistan och på Balkan. I dessa operationer ställer Sverige upp under Natobefäl trots att vi inte är medlemmar i organisationen. Arbetssättet i dessa länder har gett många hopp om att Nato skulle utvecklas till en internationell och effektiv "polisstyrka", något som FN saknar. Nyckelländer inom Nato, exempelvis Tyskland, ser det som positivt om Nato utvecklas i den riktningen. En sådan utveckling skulle förmodligen på sikt också ses som positivt av länder som Ukraina, Kina och Ryssland. Sverige skulle som medlem i Nato kunna driva på utvecklingen i den riktningen.

Med erfarenheter från OSSE och Nato finns såväl kunskap och teknologi som redskap för att snabbt undanröja terroristhot och motverka övergrepp mot de mänskliga rättigheterna. En sådan organisation, med bred förankring i de demokratiska staterna, är inte en försäkring mot terrorism. Däremot är den en bra organisation för att träna folk och material för uppdrag utanför det egna territoriet i syfte att värna mänskliga rättigheter. Som vi ser det är det självklart att Sverige är en aktiv aktör i det arbetet. För att klara uppgiften krävs ett medlemskap i Nato.

I ett land med lång tradition av alliansfrihet krävs det politiskt mod och aktörer som vågar ta ledartröjan för att säkra vår värld mot terroristhot. För Sverige idag som medlem i EU, som aktiv aktör i Natooperationer och som ett land som aktivt arbetar för de mänskliga rättigheterna är det naturligt att också bli fullvärdig medlem i Nato. En snabb analys av frågan är därför nödvändig, vilket bör ges regeringen till känna.

Stockholm den 22 oktober 2010

*Fredrick Federley (C)*